

La plaça de Rocacorba

Text i foto > ÀNGEL VERGÉS I GIFRA

La gran pedra corba s'aixeca imponent, com una presència gegantina que té l'edat del món. Contemplada des d'un punt determinat, la roca pot semblar una cara mefistofèlica, mentre que la seva forma, descoberta des de la plaça del pedró, es configura com un vaixell a punt de salpar i singlar per la carena. La silueta d'aquest navili es pot distingir des de molts punts de la nostra geografia. Al llarg de la història nombrosos devots han resat oracions amb la vista fixada a aquest santuari per tal d'obtenir indulgències atorgades per les autoritats eclesiàstiques. Rocacorba encara es descobreix amb un altre propòsit: «Rocacorba emboirat tira pluja pel teulat», sona l'oracle de la

parèmia que recorda que Rocacorba és també un referent meteorològic. Com a indret singular, la muntanya també guarda diverses llegendes. Una història comenta que les llums que es descobreixen a la muntanya a negra nit són les ànimes dels devots que volen arribar fins al santuari per tal d'expiar els seus pecats. Aquestes ànimes es deuen trobar a la plaça del pedró, el lloc on romeus i peregrins flectaven els genolls quan eren beneïts pel capellà custodi del santuari. I deuen ser benvingudes per la música del fiscorn o del contrabaix de l'últim rector-resident, mossèn Salvador Planas. Mossèn Sabata («Ells em diuen Sabata però jo soc qui es menja la xocolata...») és el rector de Vallfogona de

les comarques gironines. El popular capellà sabia allunyar els temperis amb diversos exorcismes i la seva figura és ja un mite popular muntanyenc.

Al mes de maig la plaça del pedró fa olor de farigola. A la banda de llevant les penyes se seguen i els troncs de les aulines es cargolen en el rocam. Pocs animals s'hi empenyalarien encuriosits. En un dia serè l'espai emmarca algunes vistes excel·lents i mostra contraforts i muntanyes vellutades de verd. L'estany de Banyoles es descobreix acompanyat de la plana empordanesa; la serra de l'Albera i la de Rodes componen un llarg teló de fons. El Montgrí i el cap Norfeu, la badia de Roses... La ciutat de Girona es contempla acaronada

per les Gavarres. Si es pren el corriol que s'ofereix a la banda de ponent, es pot arribar fins a Granollers de Rocacorba i descobrir la cova de la Marededeu, l'indret on la tradició situa la troballa de la imatge. La llegenda explica que va ser un bou del mas de Serralta que va fer la descoberta. A un racó de la plaça, a tocar el pedregam, s'aixeca el pedró, amb una creu restituïda pel GEIEG, una entitat estretament relacionada amb aquest espai i aquest santuari. Avui en dia ja no es congrien aplecs ni trobades multitudinàries en aquesta plaça, però el vaixell de pedra continua ancorat a la muntanya, afaiçonat lentament per l'erosió, esperant l'hora de la seva darrera singladura.